

개천가을도

세상을비춘다

담적단 장편소설

เล่ม

6

ภาค 3

ฝ่ามิต
ทาสรัก
เจ้า
ทะเลทราย

กิมจองดิน เข็ม
ฮวางวอล แบล

หนังสือสำหรับผู้ที่มีอายุ 21 ปีขึ้นไป

ฝ่ามิตีทาสรักเจ้าทะเลทราย เล่ม 6 ภาค 3

깨진 거울도 세상을 비춘다

ทัมจองด้น

แต่ง

ฮวางออล

แปล

A Broken Mirror Can Reflect the World, Vols.6

Copyright © 2020 by damjeogdan, DAEWON C.I. Inc

All rights reserved.

First published in Korea in 2018 by DAEWON C.I. Inc.

Thai translation rights arranged by DAEWON C.I. Inc

ฝ่ามิตีหาสรักเจ้าทะเลทราย เล่ม 6 ผลิตโดย *Peony Publishing*

สำนักพิมพ์ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด

(มหาชน) 378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ

10170 โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4148, 4926, 4837

โทรสาร 0-2434-3555, 0-2434-3777, 0-2435-5111

E-mail: info@amarin.co.th

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม)
พ.ศ. 2558 ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็น
แถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์ หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการ
อื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-18-4062-4

คำนำสำนักพิมพ์

พัคกีเยน นักเรียนมัธยมปลายผู้หลุดไปยังอีกโลก เขากลายเป็นทาสโดยเจ้านายของเขาเป็นผู้รับผิดชอบงานในฝ่ายทรัพย์สินส่วนพระองค์ขององค์ชายอัคราอิม ด้วยความสามารถที่โดดเด่น เขาจึงได้รับความไว้วางใจ แต่ดูเหมือนว่าองค์ชายอัคราอิมจะติดใจในตัวของกีเยนมากเป็นพิเศษ!!!

ถ้าคุณเป็นคนหนึ่งที่ชอบนิยาย Boys' Love ทะลุมิติ คุณต้องชอบนิยายแปลจากเกาหลี เรื่อง *A Broken Mirror Can Reflect the World* ฝ่ามิติทาสรักเจ้าทะเลทราย นี้อย่างแน่นอน เพราะด้วยเรื่องราวที่เข้มข้น เดินเรื่องได้เร็ว แถมยังฟินไปกับองค์ชายอัคราอิมผู้หล่อเหลาเด็ดเดี่ยว (แถมบ้ากาม) และกีเยนทาสผู้แสนน่ารักขยันขันแข็งไปตลอดทั้งเรื่อง (แต่ก็จะแอบสงสารกีเยนที่โดนองค์ชายอัคราอิมกระทำชำเราด้วยความสับสน) แต่เอาน่า บางครั้งความรักก็เกิดจากความใคร่ได้เหมือนกัน ถือซะว่า เรื่องรักๆ ใคร่ๆ เป็นอีก

อรรถรสหนึ่งของการเสพนิยายแนว Boys' Love แล้วกันเนอะ (ไม่มี
แล้วจะกร่อยนะ ว่ามัย)

ปล.นิยายเรื่องนี้เป็นนิยาย bestseller ในเว็บ Daewon.C.I.Inc
จากยอดผู้ใช้งาน 8 ล้านกว่าคน ได้รับคะแนนรีวิวสูงจากทั้งเว็บไซต์
อ่านนิยายออนไลน์และเว็บขายหนังสือ เช่น เว็บไซต์ ridibooks.com
โดยได้ 4.4/5 คะแนน จากผลโหวต 1,499 ครั้ง การันตีได้ว่านิยาย
เรื่องนี้ คุณอ่านแล้วจะไม่ผิดหวังอย่างแน่นอน

Peony Publishing

บทที่ 6

ชีวิต, และ (ครึ่งหลัง)

เจ้าชายอิคราอิมยืนอยู่บนพื้นหญ้าสีเขียวจ้องมองไปที่ทางเข้าวังอัญมณี เวลาผ่านไปพักใหญ่แล้วที่องค์จักรพรรดิที่เข้าไปพร้อมกับกียุนเดินออกมา แต่กียุนก็ยังไม่มีความเห็นว่า จะออกมา พระองค์คิดไม่ออกว่ากียุนกับเดวอนจะคุยกันได้อย่างไรในเมื่อไม่มีองค์จักรพรรดิเป็นสื่อกลาง แม้จะถามว่าเกิดอะไรขึ้นที่ด้านใน องค์จักรพรรดิก็ไม่ยอมตอบทำให้พระองค์กังวลมากขึ้น

เดวอนคงไม่รังแกกียุน แต่พอกียุนอยู่ในสถานที่ที่พระองค์มองไม่เห็นก็รู้สึกเป็นห่วง

“เจ้านั่งพักก่อนดีไหม? ดูท่าจะคุยกันยาว”

จักรพรรดิสตัลรอนตามีท่าทีสบาย ๆ แตกต่างจากเจ้าชายอิคราอิมที่วิตกกังวล พระองค์ปูพรมนั่งจิบชาอยู่ใต้ร่มขนาดใหญ่ที่กางไว้บังแดด มองเห็นบุตรชายที่ทำท่าเหมือนยืนเฝ้าประตูนรกอยู่ก็หัวเราะ

“ก็เคยบอกไปแล้วไม่ใช่หรือ? เดวอนถูกใจเขามาก”

ถึงจะเบี่ยงเบนความสนใจแล้วแต่เจ้าชายอิคราอิมก็ไม่มี
ปฏิกิริยาตอบสนอง ถึงอย่างนั้นองค์จักรพรรดิก็ไม่โกรธที่พระองค์
เสียมารยาท แต่เปลี่ยนเป็นออกคำสั่งแทน

“เบลล่า อิคราอิม มานั่งดื่มชาตรงหน้าข้าเดี๋ยวนี้ นี่คือคำสั่ง”

เอ๋อเสียงเบาแต่เพราะบอกว่าเป็นคำสั่งทำให้เจ้าชายอิคราอิม
เพิกเฉยไม่ได้ พระองค์หันหลังกลับไปด้วยใบหน้าที่แข็งกระด้างและ
เย็นชา แล้วลงนั่งตามที่องค์จักรพรรดิสั่ง พอถูกสั่งให้นั่งหันหลังให้
ประตู่วังอัญมณีใบหน้าของเจ้าชายอิคราอิมก็เย็นชายิ่งกว่าเดิม

เข้ารับใช้ขององค์จักรพรรดิที่เตรียมถ้วยชามาวางตรงหน้า
เจ้าชายอิคราอิมรินชาให้อย่างคล่องแคล่วและรู้งาน แม้ว่าลมจะ
พัดแรงแต่ก็ไม่มีใครสนใจว่าชาที่ดื่มจะเย็นชืด

“ได้มานั่งดื่มชาที่นี้ ดีจริง ๆ เลย”

จักรพรรดิสตัลรอนดาวยิ้มพอใจและมองไปรอบ ๆ เจ้าชาย
อิคราอิมเองก็หันมองตามสายตาขององค์จักรพรรดิไปโดยไม่รู้ตัว

วังอัญมณีของเดวอนตั้งอยู่ทางเหนือสุดของพระราชวังและ
เพราะอยู่บนที่สูงจึงสามารถมองเห็นภาพทิวทัศน์ของเมือง
เดโบนีรูอานได้อย่างง่ายดาย

จุดที่องค์จักรพรรดิเลือกนั้นยอดเยี่ยม สิ่งที่เจ้าชายอัคราอิมเห็นคือเมืองเดโบนีรูอานฝั่งตะวันตก และด้านหลังเป็นพื้นที่เพาะปลูกที่ทอดยาว เมืองเดโบนีรูอานถือว่าเป็นเมืองหลวงที่ใหญ่ที่สุดในทวีป ตึกรามบ้านช่องเรียงรายตามถนนที่ทอดยาวเป็นที่อยู่อาศัยของผู้คนหลายแสน แคมเดือนมีนาคมก็เป็นช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิทำให้พื้นที่ทางการเกษตรกำลังเขียวชอุ่มอย่างเต็มที่ ภาพทิวทัศน์ที่สวยงามทอดยาวอยู่ภายใต้ท้องฟ้าสีครามและเมฆสีขาวบางเบาเป็นเครื่องหมายที่แสดงถึงความอุดมสมบูรณ์ของราชอาณาจักร

“เป็นภาพที่สวยงามมาก ดังนั้นข้าถึงอยากได้มัน”

ในตอนนั้นพอเจ้าชายอัคราอิมที่นั่งอยู่ต่อหน้าจักรพรรดิผู้เจ้าเล่ห์เริ่มรู้สึกผ่อนคลายกับภาพทิวทัศน์อันสวยงามก็เป็นอันต้องเรียกสติตัวเองกลับมา

“ข้าเป็นโอรสองค์ที่สิบเอ็ดของจักรพรรดิองค์ก่อน เดิมทีข้าไม่ได้ตั้งใจที่จะเป็นจักรพรรดิ เพราะตำแหน่งจักรพรรดินั้นเป็นแค่การได้อยู่จุดสูงสุดของราชอาณาจักรซึ่งไม่น่าดึงดูดพอที่จะแลกกับการรับภาระและความรับผิดชอบที่หนักหนาสาหัส ดังนั้นข้าจึงใช้ชีวิตวัยหนุ่มไปอย่างอิสระเสรี”

เพราะอยู่ ๆ องค์จักรพรรดิก็หยิบยกเรื่องในอดีตขึ้นมาพูดทำให้ เจ้าชายอัคราติมขมวดคิ้วโดยไม่รู้ตัว พระองค์มุ่งงที่องค์จักรพรรดิ ไม่เคยพูดถึงเรื่องนี้มาก่อน แต่เหนือสิ่งอื่นใดเจ้าชายอัคราติมสงสัย ว่าองค์จักรพรรดิจะมีแผนการอะไรมากกว่า ก็พระองค์ถูกเรียกว่า จักรพรรดิแสนเจ้าเล่ห์นี่นา

จักรพรรดิสตัลรอนดายังคงพูดต่อไปโดยไม่สนใจว่าใบหน้าของ เจ้าชายอัคราติมจะแข็งกระด้างขึ้นมาอีกครั้ง

“จากนั้นข้าก็ได้พบกับทูเนก้า แม่ของเจ้า แถมยังได้มายืนอยู่ ตรงนี้อีก นึกดูแล้วข้าก็เป็นคนโลกเหมือนกันนะ”

จักรพรรดิสตัลรอนดาจำวันนั้นได้อย่างชัดเจน พระองค์ตกหลุมรักทูเนก้าตั้งแต่แรกเห็นและขอเธอแต่งงานแต่กลับถูกปฏิเสธ ความใฝ่ฝันของเธอนั้นไปไกลกว่าการแต่งงานกับเจ้าชายที่ทำตัว เสเพล เธอบอกว่าเพียงแค่ว่าเธอไม่ได้เกิดมาเป็นบุรุษจึงไม่สามารถเป็นขุนนางได้ช่างไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย แต่ถึงจะเสียดาย เธอก็ตั้งใจไว้แล้วว่าจะเป็นที่จักรพรรดินีให้ได้ ถ้าหากเจ้าชายสตัลรอนดาขึ้นเป็นจักรพรรดิได้เธอจะพิจารณาเรื่องแต่งงานดูอีกครั้ง

พระองค์ไม่เคยคิดถึงตำแหน่งจักรพรรดิเลยแต่คำพูดของเธอ ทำให้ชีวิตที่รักอิสระนั้นสั่นคลอน และพระองค์ก็ได้รับอนุญาตจาก จักรพรรดิองค์ก่อนให้เข้ามาดูวังอัญมณีของเดวอนที่นอกจากวันปี ใหม่และพิธีเช่นไหว้แล้วจะมีแค่องค์จักรพรรดิเท่านั้นที่เข้ามาได้

ตอนนั้นพระองค์ก็ยืนอยู่ตรงนี้ เป็นช่วงต้นฤดูร้อนเหมือนอย่างวันนี้ อากาศดีและได้มองเห็นผืนดินอันอุดมสมบูรณ์จากที่ไกล ๆ ใต้ท้องฟ้าสีครามและสายลมที่พัดมา พอมองลงไปยังเมืองเดโบนีรู อานพระองค์ก็เกิดความโลภ

การได้เป็นจักรพรรดิและปกครองแผ่นดินก็ถือว่าไม่เลวและ ผู้หญิงที่ตนหลงรักก็จะได้เป็นจักรพรรดินีด้วย พระองค์ไม่ต้องคิด อะไรอีกก็ตัดสินใจได้ การที่พระองค์เป็นเจ้าชายผู้เสเพลทำให้มี อุปสรรคมากมาย แต่พระองค์ก็ฝ่าฟันมาได้ทั้งหมดและมายืนอยู่ตรง จุดนี้ รวมทั้งทำให้ผู้หญิงที่ตนรักได้กลายเป็นจักรพรรดินีด้วย

ใบหน้าของจักรพรรดิสตัลรอนดาที่หวนนึกถึงอดีตนั้นดู อ่อนโยนนุ่มนวล

“เป็นอย่างไร? อิคราอิม เจ้าอยากได้บ้างไหม?”

ถามว่าอยากได้บัลลังก์จักรพรรดิไหม เจ้าชายอัคราอิมมององค์จักรพรรดิที่ยิ้มอย่างอ่อนโยนแล้วเดาะลิ้นในใจ ตามกฎหมายแล้วพระองค์ไม่สามารถบอกว่ารารณาตำแหน่งของพระบิดาได้จึงต้องตอบว่าไม่ แต่องค์จักรพรรดิไม่ใช่พวกเคร่งในกฎระเบียบนัก

พระองค์ต้องพูดออกมาตามตรงหรือ ไม่รู้ว่าองค์จักรพรรดิวางแผนอะไรหรือเปล่า แต่ว่าท่าทีขององค์จักรพรรดิที่หยิบยกเรื่องในอดีตมาพูดนั้นดูอ่อนโยน พระองค์จึงตัดสินใจตอบอย่างจริงจัง

“ตอนที่หม่อมฉันอายุเจ็ดขวบ หม่อมฉันเคยมาที่นี่กับเสด็จพ่อพะยะคะ”

“ใช่ ข้าจำได้”

“ตอนที่หม่อมฉันไม่ได้ยินเสียงของเดวอน หม่อมฉันก็ตัดสินใจแล้วพะยะคะ”

ภาพทิวทัศน์สวยงามที่อยู่ตรงหน้าทำให้พระองค์อยากได้ แต่ยังมีอีกสาเหตุที่ทำให้เจ้าชายอัคราอิมตัดสินใจจะเป็นจักรพรรดิให้ได้ก็คือตอนที่พระบิดาพาพระองค์มาที่วังอัญมณีเพื่อแนะนำให้รู้จักกับเดวอน และเอ่ยหยอกล้อพระองค์ที่ไม่ได้ยินเสียงของเดวอน

พระองค์โมโหมากจนนอนไม่หลับทั้งคืนและสาบานว่าพระองค์จะเป็นจักรพรรดิให้ได้

“ฮ่า ๆ ๆ เจ้านี้เป็นเด็กแก่แดดจริง ๆ เลย อิศราอิม”

จักรพรรดิสดัลรอนดาจำเหตุการณ์ในวันนั้นได้จากคำพูดของเจ้าชายอิสราอิมก็ระเบิดเสียงหัวเราะออกมา ลูกชายที่สวยราวกับลูกสาวนั้นมักจะทำหน้าตาเย็นชาอยู่เสมอ แม้แต่ตอนนี้ลูกชายที่ยังสวยเหมือนเดิมก็ยังทำหน้าตาเย็นชาเหมือนกำลังไม่พอใจ ยิ่งทำให้พระองค์รู้สึกสนุก

“เตรียมตัวให้พร้อมก็พอ”

“ฝ่าบาทพูดแบบนี้ดูท่าว่าการถกเถียงเรื่องรัชทายาทจะเกิดขึ้นบ่อย ๆ นะพะย่ะค่ะ”

“เจ้าแก่งทำเป็นไม่รู้ ข้าอายุมากแล้วถึงเวลาที่ต้องพูดได้แล้ว”

“ฝ่าบาทจะมีพระชนมายุยืนยาวพะย่ะค่ะ”

“ธรรมเนียมของชาลบามห์ถ้าไม่ตายกะทันหันก็สมควรสละราชสมบัติได้แล้ว ดูเหมือนข้าจะต้องค่อย ๆ เตรียมตัวสละบัลลังก์ได้แล้ว”

ปี 1341 นี้จักรพรรดิมีพระชนมายุได้หกสิบสามพรรษาแล้ว และผู้ที่มีสิทธิ์เป็นว่าที่จักรพรรดิอย่างเจ้าชายรอนทู่ซี้คามิ พระชนมายุสามสิบหกชันษา ส่วนเจ้าชายอิคราอิมพระชนมายุยี่สิบแปดชันษา ผู้ที่มีสายเลือดของจักพรรดิล้วนมีอายุยืนแต่เพื่อประสิทธิภาพในการปกครองหากอายุเกินหกสิบปีจะมีการเกษียณ จึงเรียกได้ว่าเป็นธรรมเนียมที่จะต้องเกษียณอายุ

หลังจากจบสงครามกับเคียวเซนการพิชิตความดี ความชอบและการแข่งขันเพื่อเป็นจักรพรรดิองค์ต่อไปก็รุนแรงขึ้น เช่นกัน เจ้าชายอิคราอิมยังคงเดินหน้าเล่นงานต่อไป และเจ้าชายรอนทู่ซี้คาก็สิ้นคลอนจากสถานการณ์ทางการเมืองที่ตีกลับ ใคร ๆ ต่างก็หาทางรอด แต่จักรพรรดิสตัลรอนดาและเดวอนเอนเอียงไปทางเจ้าชายอิคราอิม

ดังนั้นเวลานี้เจ้าชายอิคราอิมจำเป็นต้องมีการเตรียมพร้อมและการตัดสินใจของกียูน

“ไอ้ะ..ออกมาแล้ว”

เจ้าชายอิคราอิมหันหลังให้ประตูทางเข้าแต่จักรพรรดิ สตัลรอนดาหันหน้าไปทางประตูจึงเห็นว่ากียูนเดินออกมา

“หม่อมฉันขอตัวนะพะยะคะ”

เจ้าชายอิคราอิมลุกพรุดขึ้นจากที่นั่งก่อนที่จะได้รับอนุญาตจากองค์จักรพรรดิ และครั้งนี้องค์จักรพรรดิก็ไม่ได้ถือสาเจ้าชายอิคราอิมแต่อย่างใด แต่พระองค์กลับหัวเราะเมื่อเห็นแผ่นหลังของบุตรชายที่รีบวิ่งแฉ่นไปหากิยุนทันที ดูดีใช้ได้เลย

“กียุน”

เจ้าชายอิคราอิมเดินอย่างรวดเร็วและร้องเรียกกียุน กียุนที่ยังไม่ยอมก้าวลงบันไดและยื่นมองไปรอบ ๆ ตรงหน้าประตูก็หันมาสบตาพระองค์ ใบหน้าที่ซีดอยู่แล้วยิ่งซีดลงไปอีก

“ลงมาสิ”

พอพระองค์กำมือกียุนก็เดินลงมา สายลมบนที่สูงพัดแรงมาก และการก้าวเดินของกียุนก็ไม่มั่นคงนัก เขาดูกังวลและสุดท้ายกียุนก็เดินโซเซ เจ้าชายอิคราอิมรีบก้าวขึ้นบันไดและจับมือเขาเอาไว้

“ขอบพระทัยพะยะคะ”

กียุนที่เหม่อลอยและรู้สึกวิงเวียนนอนหายใจออกมายาว ๆ อย่างโล่งอก

“สีหน้าเจ้าดูไม่ดีเลย ข้างในเกิดเรื่องไม่ดีหรือ?”

“เอ๊ะ? ไม่ใช่พะยะค่ะ มีเหตุผลอะไรถึงจะเกิดเรื่องไม่ดีกัน พะยะค่ะ? ไม่มีอะไรหรือกพะยะค่ะ”

ก๊วยนปฏิเสธพร้อมทั้งส่ายหน้าแต่เจ้าชายอิคราอิมขมวดคิ้ว สายตาที่บ่งบอกว่าไม่เชื่อทำให้ก๊วยนลำบากใจ

“อย่างนั้นหรือ? เจ้ากับท่านเดวอนคุยกันไม่ได้แล้วมัวทำอะไร อยู่ถึงได้นานแบบนี้?”

“อ้อ..ท่านเดวอนใช้วิธีลัดพะยะค่ะ”

“วิธีลัด?”

“พะยะค่ะ กระหม่อมไม่ได้ยินเสียงท่านเดวอนแต่ที่ท่านเดวอน เขียนตัวอักษรด้วยน้ำบนพื้นพะยะค่ะ”

“อา..”

จากคำอธิบายของก๊วยนเจ้าชายอิคราอิมก็เหลือบมอง องค์จักรพรรดิครู่หนึ่ง พระองค์ทำท่าปิดปากเพื่อบอกว่าเรื่องนี้เป็น ความลับ

“อย่างนั้น..แล้วเจ้าคุยอะไรกับท่านเดวอนหรือ?”

“คือว่า.....”

“ก๊วยน”

“ท่านเดวอนสั่งเอาไว้ว่าห้ามบอกใครเด็ดขาดพะยะค่ะ กระทบอ้อมบอกพระองค์ไม่ได้พะยะค่ะ”

เดวอนอนุญาตให้เขาเอาชื่อเธอไปอ้างเพื่อปิดปากได้เลย แม้ว่า จะไม่ได้พูดอะไรแต่ก็ยูนก็คิดถึงชื่อของเดวอนอย่างลึกลับลึกลน ให้ ตายเขาก็บอกไม่ได้ว่าเลือกจะทิ้งเจ้าชายอิคราอิม

ชื่อของเดวอนใช้ได้ผล เจ้าชายอิคราอิมแค่ขมวดคิ้วแต่ไม่ได้ ชักใช้อะไรอีก

“ไปกันเถอะ”

เจ้าชายอิคราอิมจับมือก็ยูนแล้วพาออกไป แต่ก็ยูนไม่ยอมตาม ไปแต่โดยดี และพอเขาหยุดชะงักเจ้าชายอิคราอิมก็ส่งสายตาเป็น เเชิงถามว่าทำไม ก็ยูนลังเล เขาเพิ่งจะคุยกับเดวอนเสร็จจึงลังเลที่จะ เดินตามมือที่จูงไป จนถึงตอนนี้ที่เขาจับมือของเจ้าชายอิคราอิมที่ยื่น มาเขาก็คิดมาก แต่ตอนนี้มันมีความรู้สึกบางอย่างที่พิเศษ

เขายังไม่ได้เลือก เขาบอกเดวอนว่าขอเวลาคิดก่อน เดวอน จิตวิญญาณแห่งสายน้ำบอกว่านี่ถือเป็นสัญญา ถ้าเขายอมรับ เงื่อนไขเขาก็ไม่สามารถผิดสัญญาได้อย่างเด็ดขาด มันต่างกับตอนที่

เขามุ่งมั่นที่จะเป็นนักเวทย์ให้พระองค์และจะยืนอยู่ตรงหน้า
พระองค์ เควอนให้เวลาเขาสามวัน เขาต้องเลือกให้ดีที่สุด

เจ้าชายอัคราอิมที่อยู่บนบันไดถัดลงมาสองชั้นกำลังเงยหน้า
มองเขาอยู่ มองเลยไปจะเห็นพระราชวังและตัวเมืองเดโบนีรูอานได้
ทันที มันคือโลกที่ผู้ชายตรงหน้าเขาต้องแบกรับ

กียุนจำสิ่งที่เขาพูดกับเจ้าชายอัคราอิมตอนที่สติขาด ๆ หาย ๆ
ได้อย่างชัดเจน แม้เขาจะสารภาพออกไป แต่เจ้าชายอัคราอิมก็ไม่ได้
แสดงท่าทีอะไร เหมือนอย่างตอนนี้ที่ทำเหมือนว่าไม่มีอะไร ไม่สิ
พระองค์อาจจะเข้าใจเขา

แม้ว่าจะถูกเขาตะโกนใส่หน้าว่าเกลียด แต่พระองค์ก็ขอเวลา
จากเขา ไม่ว่าจะเมื่อไรพระองค์ก็ยื่นมือมาให้เขาเสมอ

เหมือนอย่างในตอนนี่

“กียุน?”

เจ้าชายอัคราอิมที่คิดว่ากียุนที่เหม่อมองพระองค์จะมีไข้หรือ
เปล่าจึงรีบแตะที่หน้าผากของกียุน แล้วก็ไปตามคาด กียุนตัว
ร้อน

“ไถ่เอ๊ย..เจ้าเป็นไข้ รีบลงไปกันเถอะ”

เจ้าชายอัคราอิมที่ตะหน้าผากและแก้มของกียุนรีบดึงมือของเขาเพื่อเร่งให้เดินตาม กียุนเดินตามมือที่ดึงอยู่ของพระองค์ไป พอค่อย ๆ ลงมาจากบันไดหญ้านุ่ม ๆ ก็ถูกเหยียบบ พอสายลมเย็น ๆ พัดผ่านแก้มไปร่างกายที่มีไขก็สั่นสะท้าน กียุนก้มมองจุดที่เขายืนอยู่

ที่นี่คือหัวใจของราชอาณาจักร.. หน้าวังอัณมณีของ
กรามันห์เดวอน

และอยู่กับเจ้าชายอัคราอิม

CSOBYA

บทเสริม ปี 1341 ต่างคนต่างสถานการณ์

เจ้าชายไฮเอิน อินาร์ต ปีนี้พระองค์มีพระชนมายุครบยี่สิบหกชันษาแล้ว พระองค์เป็นชายหนุ่มผู้หล่อเหลาและสดใส ด้วยความร่าเริงและอ่อนโยนทำให้อยู่ที่ไหนก็ได้รับความนิยมนิยมชมชอบ พระองค์ได้ชื่อว่าเป็นมือขวาของเจ้าชายอัคราธิมและยังคงโสดทั้งที่ถึงวัยแต่งงานแล้ว ช่วงนี้มีแม่สื่อเดินเข้าออกตำหนักของพระองค์มาพักใหญ่แล้ว ผู้คนต่างจับตามองว่าหญิงสาวคนไหนกันที่จับเจ้าชายอินาร์ตผู้ขึ้นชื่อว่าเสียผู้หญิงได้

ในช่วงที่ทำสงครามกับเคียวเซนเสร็จก็มีข่าวลือว่าพระองค์จะหมั้นในไม่ช้า เรื่องความแตกต่างของอายุนั้นไม่ใช่ปัญหา ที่ผู้คนสงสัยก็เพราะว่าฝ่ายหญิงยังเด็กมากจนไม่เหมาะจะกับเสียผู้หญิงอย่างเจ้าชายอินาร์ตเลย

“อายุแค่สิบหกเองหรือพะยะคะ? ท่านหญิงวิวิธรัตน์หรือพะยะคะ?”

“ใช่”

เจ้าชายอินารด์พยักหน้า เพราะตอนนี้ยังไม่ถึงวันเกิดของ
ริวสรัน ช่วงอายุจากเก้าปีจึงกว้างขึ้นเป็นสิบปี

“แต่มาห้วงชัด ๆ เลย”

“ก็ยุ่น เจ้าก็พูดเกินไป”

“ก็แต่มาห้วงจริง ๆ นี่พะยะค่ะ อายุห่างกันตั้งสิบปี”

พอก็ยุ่นได้ยินอายุของฝ่ายหญิงจากปากของเจ้าชายอินารด์
เขาก็หลุดปากบ่นออกมาว่าแต่มาห้วงในทันที ที่โลกนี้เป็นปกติที่ผู้ชาย
และผู้หญิงจะแต่งงานกันเร็ว การหย่าร้างและการแต่งงานใหม่เป็น
เรื่องง่ายดาย เพียงแต่อำนาจทางเศรษฐกิจเป็นของผู้ชายจึง
เป็นไปได้สูงที่จะมีการสมรสซ้อน ดังนั้นจึงมีคู่สามีภรรยาที่อายุ
ต่างกันมาก ยิ่งถ้าเป็นการแต่งงานแบบคลุมถุงชนก็มีหลายคู่ที่อายุ
ต่างกันมากถึงยี่สิบปี

ถึงอย่างนั้นสำหรับก็ยุ่นอายุต่างกันถึงสิบปีก็ถือว่าร้ายแรงอยู่ดี
อายุสิบหกเพิ่งจะเป็นนักเรียนม.4 เท่านั้นเอง นี่มันโหลลิคอน¹ชัด ๆ ก็
ยุ่นสบถดำในใจด้วยคำศัพท์จากบ้านเกิดรัว ๆ

---

¹ โหลลิคอน เป็นคำศัพท์แสลง หมายถึง ผู้ชายที่มีอายุมากกว่าเกิดความเสน่หาเด็กสาวอายุตั้งแต่ก่อน 10 ปีจนถึงไม่เกิน 20 ปี

“ใจเย็นก่อนสิ เรื่องการหมั้นหมายครั้งนี้มันเป็นคำสั่งญูญามาตั้งแต่ตอนที่เด็กคนนั้นเกิดแล้ว ครั้งนี้ก็แค่หมั้นกันอย่างเป็นทางการเท่านั้น และถ้าจะแต่งงานกันจริง ๆ ก็ต้องรอให้วิวสรันโตกว่านี้ก่อน”

พอได้รับสายตาดุดันของกียุนที่บอกว่าพระองค์เป็นตาเฒ่าหัวงู เจ้าชายอินารด์ก็รีบอธิบายแก้ความเข้าใจผิดยกใหญ่ คู่หมั้นของพระองค์บรรลุนิติภาวะตามกฎหมายแล้ว แต่ในสายตาของพระองค์เธอก็ยังเด็ก เลยคิดว่าจะแค่หมั้นกันไว้ก่อนแล้วรออีกหน่อย

กียุนยังไม่หายโกรธ แต่พระองค์บอกว่าจะรอให้เธอโตกว่านี้อีกหน่อยค่อยแต่งงานก็ถือว่ายังมีในธรรมอยู่บ้าง มันเป็นสัญญาการแต่งงานระหว่างสองครอบครัว สุดท้ายเขาจึงทำได้แค่เอ่ยแสดงความยินดี

“ยินดีด้วยนะพะยะคะ พระองค์บอกว่าพอสงครามจบลงก็จะมีงานหมั้นเลยใช่ไหมพะยะคะ ว่าแต่กำหนดจัดงานวันไหนพะยะคะ?”

“เดือนสิงหาคมที่จะถึงนี้แหละ ยังไม่ได้กำหนดวัน แต่ถ้าอากาศร้อนเกินไปคงต้องเลื่อนไปเดือนกันยายนแทน”

“ถ้าเป็นเดือนสิงหาคมหรือเดือนกันยายน เวลาที่กระชั้นชิดมากนะพะยะคะ เตรียมตัวพร้อมแล้วหรือพะยะคะ?”

“ถึงจะเรียกว่าพิธีหมั้นแต่ข้าจะจัดอย่างเรียบง่าย ไม่เป็นไรหรือ”

กียุนพยักหน้ารับกับคำว่าเรียบง่าย แต่ตอนนี้เดือนมิถุนายนแล้ว มีเวลาจำกัดมากในการเตรียมหาของขวัญ

ขณะที่เขาจิบชาไปพลางคิดเรื่องของของขวัญ เจ้าชายอินอาร์ดก็เหลือบตามองเขา เหมือนว่ามีอะไรจะพูด ดูลังเลไม่สมกับเป็นเจ้าชายอินอาร์ดเลย กียุนพยักหน้าเล็กน้อยให้พระองค์พูดมาได้เลย

“คือว่า..ข้ามีเรื่องอยากจะทำเรื่องสักหน่อย”

พระองค์ยังคงพูดอย่างยากลำบาก ดูไม่เหมือนกับเจ้าชายอินอาร์ดสักนิด

“บอกมาเถอะพะยะค่ะ ถ้าเป็นคำขอของเจ้าชายอินอาร์ดกระหม่อมจะไม่ยอมรับฟังได้อย่างไรพะยะค่ะ?”

กียุนตอบกลับไปด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม น้ำเสียงบ่งบอกเป็นเชิงว่าขออะไรก็ได้และเขาก็เต็มใจด้วย กียุนมีผู้มีพระคุณหลายคน และหนึ่งในนั้นก็คือเจ้าชายอินอาร์ด ถ้าพระองค์ขอร้องเขาก็ยินดีที่จะรับฟัง แถมถ้าหากเป็นเจ้าชายอินอาร์ด กียุนเชื่อว่าพระองค์คงไม่ขอร้องในเรื่องที่ทำให้เขาต้องลำบากใจหรอก

ถึงอย่างนั้นเจ้าชายอินารด์ก็ยังคงไม่สมกับเป็นเจ้าชายอินารด์ผู้มีความมั่นใจเอาเสียเลย ก็ยูนที่นั่งอยู่ตรงข้ามมองพระองค์อย่างใจจดใจจ่อ

“องค์ชาย?”

“อา..จริง ๆ เลย ข้าจะพูดอย่างไรดีนะ”

“บอกมาเถอะพะยะค่ะ”

“คือว่า..ให้ริวสรันพบเจ้าสักครั้งได้ไหม?”

“พะยะค่ะ?”

คำขอของเจ้าชายอินารด์นั้นเหนือความคาดหมายโดยสิ้นเชิง ทำให้กียุนแปลกใจมาก ริวสรันเป็นชื่อคู่หมั้นของเจ้าชายอินารด์ไม่ใช่หรอ ปฏิกริยาของกียุนทำให้เจ้าชายอินารด์ทำสีหน้าลำบากใจมาก

บรรดาสตรีชนชั้นสูงนั้นเมื่อถึงช่วงวัยหนึ่งพวกเธอจะถูกจำกัดสิทธิ์ในการพบคนนอกโดยเฉพาะกับคนนอกที่เป็นผู้ชาย แน่نونว่าพวกเธอสามารถเข้าร่วมในงานพิธีการได้แต่ต้องมีผู้ดูแลอย่างพ่อหรือสามีไปด้วย ถ้าตามหลักการแล้วถึงจะยังไม่ได้หมั้นกันอย่างเป็นทางการ แต่ถ้าเจ้าชายอินารด์มาด้วย กียุนกับริวสรันก็พบกันได้โดย

ไม่ถือว่าเสียมารยาท แต่การที่หญิงสาวจะมาเยี่ยมอย่างเป็นทางการ
นั้นต้องเตรียมตัวไม่น้อยเลย

ก๊วยครุ่นคิดเล็กน้อย แต่เพื่อเจ้าชายอินารด์แล้วเขาก็พยักหน้า

ตอบตกลง

“จะมาเมื่อไรหรือพะย่ะค่ะ?”

“อา..ยิ่งเร็วก็นิ่งดี”

“ขอเวลากระหม่อมหน่อยนะพะย่ะค่ะ มีหลายอย่างที่
ต้องเตรียมพะย่ะค่ะ”

“ก็ได้”

เมื่อได้รับอนุญาตจากก๊วย เจ้าชายอินารด์ก็ยิ้มกว้างราวกับว่า
โล่งอก ก๊วยที่ยกยิ้มตามก็ตัดสินใจถามสิ่งที่เขาสงสัย

“ว่าแต่..เจ้าชายอินารด์พะย่ะค่ะ”

“หือ?”

“ทำไมท่านหญิงริวสรันถึงอยากพบกระหม่อมล่ะพะย่ะค่ะ?”

“เอ่อ..คือว่า”

เจ้าชายอินารด์ทำหน้าที่แปลก ๆ จากนั้นพระองค์ก็ถอนหายใจ
และเอ่ยปาก

“เป็นเพราะว่าที่คู้หมั้นของข้านางคลั่งไคล้เจ้ามาก ๆ ดังนั้นข้าจึงมาขอร้องเพื่อให้นางได้เห็นหน้าตาอันหล่อเหลาของเจ้าสักครั้ง”

ปกติแล้วเจ้าชายอินารด์จะไม่ค่อยแสดงออกมากนักว่าผู้หญิงเป็นฝ่ายขอร้องมา แสดงว่าที่จริงแล้วริวสรันคงเป็นคนที่ขอร้องมา

ริวสรันกับเจ้าชายอินารด์ชื่นชอบม้าเหมือนกัน ดังนั้นทั้งคู่จึงสนิทสนมกันจากการไปขี่ม้าเล่นด้วยกันบ่อย ๆ บางครั้งก็จะทำแข่งว่าใครขี่ม้าได้เร็วกว่า และคราวนี้ริวสรันที่เป็นฝ่ายชนะก็ขอร้องมา

เธอชื่นชอบกียูนมาก ๆ เมื่อสี่ปีก่อนในวันปีใหม่เธอตกหลุมรักกียูนตั้งแต่เห็นเขาทางปีกสีทองและบินขึ้นไปบนท้องฟ้า

แววตาของริวสรันที่ได้พบกียูนจะเป็นประกายระยิบระยับขนาดไหนกันนะ เป็นเหมือนความรู้สึกหลงใหลได้ปลื้มอย่างหนึ่งแต่การชื่นชมจนหน้ามืดตามัวนั้นสร้างความลำบากใจให้เจ้าชายอินารด์สำหรับพระองค์ริวสรันเป็นเหมือนกับน้องสาวมากกว่าคู้หมั้น เธอมองพระองค์ด้วยแววตาเหมือนเด็กเล็ก ๆ ที่เชื่อว่าพระองค์จะพาเธอไปพบกียูนได้จริง ๆ แล้วจะให้พระองค์ปฏิเสธซึ่ง ๆ หน้าก็ทำไม่ลง ถึงจะรู้อยู่แก็ใจว่าจะมีโอกาสสูงที่จะทำให้เจ้าชายอิคราอิมโกรธ แต่ก็ต้องขอให้เธอได้พบกียูน

แน่นอนว่ากียุนไม่สามารถรู้เลยว่าในใจของเจ้าชายอินารด์นั้นรู้สึกซับซ้อนเกินบรรยาย เขารู้แค่ว่าเขาต้องเตรียมตัวอย่างดีเพื่อต้อนรับแขกคนสำคัญ

“พระองค์ช่วยบอกหน่อยได้ไหมว่าท่านหญิงรินสรันชอบอะไรบ้างพะย่ะค่ะ? อ่า..แล้วก็ของที่ไม่กิน สิ่งที่ไม่ชอบด้วยพะย่ะค่ะ”

สำหรับกียุนที่อายุสี่สิบห้าปีนั้นเด็กสาววัยสิบหกคือสิ่งมีชีวิตที่เขาไม่รู้จักเลย ในเมื่อเชิญเธอมาแล้วเขาก็ต้องตั้งใจทำให้สมบูรณ์แบบที่สุด เพราะว่าตระกูลซีเบรียนเป็นตระกูลใหญ่ที่ทรงอำนาจและมีกฎระเบียบที่เคร่งครัด

“แค่มื้อเจาก็พอแล้ว”

“เจ้าชายอินารด์”

“นางก็กินได้แทบทุกอย่าง แต่ที่ชอบกินมาก ๆ ก็คือพวกเบอร์รี่ นางชอบราสป์เบอร์รี่มาก ๆ สิ่งที่ไม่ชอบก็มีแครอทกับเรียนวิชาประวัติศาสตร์”

เมื่อกียุนถามอย่างจริงจังเจ้าชายอินารด์จึงตอบอย่างจริงจัง กียุนพยักหน้ารับ และไซเรนที่ยืนคอยรับใช้ก็ได้ยื่นก็พยักหน้าในใจด้วย

ถึงจะถูกเชิญด้วยชื่อของกียุนแต่คนที่เตรียมงานที่แท้จริงคือ บรรดาหญิงรับใช้ทุกคนได้สังกัดของโซเรน แม้แต่ข้อมูลเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็ช่วยให้พวกเขาเตรียมงานได้ง่ายมากขึ้น โซเรนแอบหวังอย่างมากให้กียุนเจ้านายผู้แสนใจดีของเธอถามเพิ่มเติมอีก

พรมนุ่ม ๆ ซาและขนมคุณภาพดี รวมทั้งผลไม้สด ๆ เป็นสิ่งของพื้นฐานที่ต้องเตรียมไว้ในการต้อนรับแขก แต่เพราะอีกฝานเป็นธิดาจากตระกูลใหญ่จึงยิ่งต้องพิถีพิถัน การพบกันสองต่อสองระหว่างหนุ่มสาวที่ยังไม่ได้แต่งงานโดยปกติแล้วจำเป็นต้องมีม่านกันเพื่อไม่ให้เห็นหน้ากันโดยตรง นอกจากนี้ยังมีเครื่องหอม ชุดน้ำชาที่ทำจากเครื่องเงิน บนพื้นสีขาวมีเบาะห้อยพู่สีแดง ฯลฯ กียุนได้เปิดโลกทัศน์ใหม่ในตอนเตรียมตัวต้อนรับวิวสวัน

พอกียุนบ่นกับโซเรนว่าทำไมมันยุ่งยากเหลือเกินก็ได้รับเสียงบ่นกลับมาหลายสิบเท่า ‘อย่างนั้นท่านจะเชิญธิดาวัยแรกรุ่นจากตระกูลใหญ่มาทำไมเล่าเจ้าคะ? ไม่รู้ว่ามันยุ่งยากหรือเจ้าคะ? ท่านกียุนต้องรับมือให้ไวนะเจ้าคะ ตอนนี้ท่านเป็นขุนนางชั้นสามแล้วต้องเตรียมตัวนะเจ้าคะ ห้ามมองหน้าท่านหญิงตรง ๆ นะเจ้าคะ ท่าน

หญิงชวนคุยก่อนไม่ได้ ดังนั้นท่านต้องเริ่มชวนพูดคุยก่อนนะเจ้าคะ ข้าเชื่อว่าท่านคงไม่ทำแบบนั้น แต่ถ้าท่านพูดคำหยาบคายอย่างเช่น การสบถว่าท่านจะถูกข้าบ่นจนหูชาแน่เจ้าคะ ท่านก็ยกนเป็นเจ้าบ้าน จะต้องไม่ตัดบทสนทนานะเจ้าคะ'

ก็ยกนรู้สึกขนลุกกับข้อควรระวังที่มีมาไม่จบไม่สิ้น ถึงแม้ว่าจะเป็นเรื่องที่เจ้าชายอินารด์ขอร้องมา แต่ว่าเขาก็แอบมาเสียวใจที่หลัง อยู่ครึ่งหนึ่งที่ยอมรับปากไป เมื่อใกล้จะถึงวันนัดหมายความกดดันก็เริ่มมีมากขึ้นเรื่อย ๆ

หลังจากที่ก็ยกนย้ายมาอยู่ที่ตำหนักในวังตะวันตก เธอถือเป็นแขกผู้หญิงคนแรกที่มาเยี่ยมเขา แถมยังเป็นท่านหญิงวัยสิบหกปีซึ่งเปรียบเสมือนเป็นดอกไม้แรกแย้ม การทำความสะอาดครั้งใหญ่เสร็จสิ้นไปเมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมา แม้แต่การตกแต่งภายในภายใต้การนำของไซเรนผู้มีความเชี่ยวชาญก็ทำให้บรรยากาศดูสดใสขึ้นอย่างสิ้นเชิง

แล้ววันนัดหมายก็มาถึง เวลานั้นคือตอนบ่ายแต่ก็ยกนตื่นขึ้นมาเตรียมใจตั้งแต่เช้านี้ และเมื่อถึงเวลาที่นัดหมายเจ้าชายอินารด์และท่านหญิงวิรสร์นก็ปรากฏตัว

ริวสรันยืนอยู่ตรงหน้าก็ยุนที่ออกมาต้อนรับ เธอเป็นสาวสวยที่ดูเด็กกว่าอายุจริง มีเส้นผมสีดำและผิวขาวกระจ่างใส แก้มแดงระเรื่อ และมีดวงตากลมโตสีเขียวเข้ม เธอดูเหมือนตุ๊กตากระเบื้องเคลือบสีไต้ล้ตะวันตกที่ก็ยุนเคยเห็นเลย ดวงตาหลุบลงจนขนตาที่ยาวนั้นราวกับพัดที่กำลังกระพือ

“ขอบพระคุณที่เชิญเข้ามาที่นี้นะเจ้าคะ ท่านจอมเวทย์”

น้ำเสียงเด็ก ๆ ของริวสรันเต็มไปด้วยไมตรีและความชื่นชอบ แถมเธอยังทนจ้องหน้าก็ยุนไม่ไหว พอเหลือบตามองเขาแล้วเธอก็หลับตาลงและแก้มแดง อยู่ ๆ ก็ยุนก็รู้สึกจ๊กจ๊กในหัวใจแปลก ๆ นี่เป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกดีขนาดนี้ ถ้าเทียบเป็นสีความรู้สึกนี้ก็คงเป็นสีชมพูอ่อน ๆ

“เรียกท่านจอมเวทย์ฟังดูทางการเกินไปขอรับ เรียกชื่อข้าเฉย ๆ เถอะขอรับ ท่านหญิงริวสรัน”

“ไม่ได้เจ้าคะ ข้าไม่กล้าเสียมารยาทกับท่านแบบนี้เจ้าคะ”

“ไม่เป็นไรหรอกขอรับ ท่านหญิง”

“ไม่เป็นไรหรอก ก็ยุนเขาไม่ชอบพิธีรีตอง”

พอเจ้าชายอินารด์ที่อยู่ข้าง ๆ ช่วยเสริม ริวสรันก็เริ่มกล้าขึ้น

“ก็ได้เจ้าคะ ท่านกียุน”

เธอเอ่ยชื่อกียุนแล้วก็หน้าแดงอีกครั้ง

อา..จริง ๆ เลย กียุนทำอะไรไม่ถูก แต่ถึงอย่างนั้นเพราะว่าเขาแพ้วทางของสวย ๆ งาม ๆ อยู่แล้วจึงต้องรีบวิ่งอย่างเต็มที่ ม่านกั้นตามธรรมเนียมถูกนำออกไปตามคำขอของเจ้าชายอินารด์ กียุนเอ่ยทักทายแล้วพาเธอไปยังที่นั่ง บรรยากาศดูเป็นกันเอง ต้องขอบคุณการฝึกฝนอันเข้มงวดของไซเรน กียุนสามารถชวนเธอดื่มชาและทานขนมที่เตรียมไว้ได้อย่างเป็นธรรมชาติ วิญญาณที่เห็นราสปี้เบอรรี่ก็ร้องอุทานดีใจออกมา กียุนเองก็ดีใจจนยกยิ้มเช่นกัน

วิญญาณรีบหยิบราสปี้เบอรรี่กินและยิ้มอย่างมีความสุข แต่พอเธอนึกขึ้นได้ว่าทำตัวเสียมารยาทก็ทำท่าตกใจ และรีบเอ่ยแก้เก้อ

“ข้าขอบมาก ๆ เลยเจ้าคะ”

“เจ้าชายอินารด์บอกให้ข้ารู้แล้วขอรับ ดีใจที่ท่านหญิงชอบนะขอรับ”

“เจ้าคะ”

เพื่อกลับเกลื่อนเรื่องที่เขาทำไปเมื่อครู่ให้เร็วที่สุด วิญญาณรีบหยิบห่อผ้าไหมที่เธอเตรียมไว้ออกมา วิญญาณส่งห่อผ้าไหมให้หญิงรับ

ใช้ของเธอที่ตามมาด้วย แล้วหญิงรับใช้ของเธอก็ส่งต่อให้ไซเรน แล้วไซเรนจึงนำไปมอบให้กียุน

“เป็นแค่ของขวัญเล็ก ๆ น้อย ๆ เจ้าคะ ส่วนสิ่งนี้.....”

ตามที่ริวสรันบอกสิ่งที่อยู่ภายในกล่องไม้เล็ก ๆ คือเครื่องประดับรูปดอกไม้ทำจากแก้ว และมีของที่ใหญ่กว่านิดหน่อยก็คือกระดาษสำหรับเขียนชื่อ

“เอ่อ..ขอภัยที่เสียมารยาทนะเจ้าคะ ข้าตั้งใจว่าแค่อยากมาพบท่าน.....”

ใบหน้าของริวสรันเปลี่ยนเป็นสีแดง เธอประหม่าอย่างมากทำให้กียุนพลอยประหม่าไปด้วย

“ข้าละเอียดใจมาก แต่ว่าท่านช่วยเขียนชื่อลงไปบนนั้นให้หน่อยนะเจ้าคะ”

กระดาษสำหรับเขียนชื่อก็ต้องเอามาให้เขียนชื่ออยู่แล้ว แต่ว่า..ให้เขียนทำไม?

“ชื่อหรือขอรับ?”

“เอ่อ..คือว่า..ข้าเป็นสาวกของท่านจอมเวทย์เจ้าคะ”

หา? ก็ยุงนุงกับคำว่าสาวก ริวสรันหน้าแดงจนลามไปถึงใบหู และหลับตาปี

“เมื่อสามปีก่อน ตอนที่เจ้าชายอัคราอิมได้รับชัยชนะกลับมา ท่านทำให้ฝนดอกไม้ตกลงมาที่ถนนเจ้าคะ ตอนที่ข้าเห็นว่ามีมือจับ กลีบดอกไม้ไม่ได้เข้าประหลาดใจมากเลยเจ้าคะ และ.....ก่อนหน้านั้นข้าอ่อนขอท่านพ่อตามมาร่วมพิธีฉลองปีใหม่ด้วย ข้าเห็นท่านกางปีกสีทองบินขึ้นไปบนท้องฟ้าข้านึกว่าท่านเป็นเทวดาเจ้าคะมหัศจรรย์มาก ๆ เลยเจ้าคะ”

ริวสรันที่พรั่งพรูคำสารภาพออกมา ก็ยกมือขึ้นปิดหน้าตัวเอง และมีเสียงโอดครวญตามมาว่า ‘โธ่! ไม่รู้ด้วยแล้ว’

ถึงสิ่งที่ริวสรันพูดมาเขาจะฟังออกแค่ครึ่งเดียว แต่ก็ยุงนุงไม่เข้าใจอะไรสักอย่างเลย เขาจึงส่งสายตาไปขอความช่วยเหลือกับเจ้าชายอินารด์ให้ช่วยอธิบายหน่อย เจ้าชายอินารด์มองใบหน้าแดง ๆ ของว่าที่คู่หมั้นที่ไม่รู้ว่าทำหน้าที่ดีใจหรือร้องไห้อยู่กันแน่

“ข้าก็เคยบอกไปแล้วนี่ นางคลั่งไคล้เจ้ามาก ถ้าเป็นชาวพิเศษหรืออะไรที่เกี่ยวกับเจ้า นางจะเก็บรวบรวมไว้ทั้งหมด”

ในตอนนั้นก็ยกก็ได้เข้าใจถึงคำว่าสาวก ก็คล้าย ๆ กับ ‘แฟนคลับ’ นี้เอง เขาพยักหน้ารับและเมื่อรู้ว่าเธอคือแฟนคลับของเขา ก็รู้สึกแปลกใจ

“ดังนั้นนางจึงตั้งข่มขู่ทั้งขอร้องซ้ำที่สนิทกับเจ้าเพื่อที่จะได้พบเจ้า”

“ก็องค์ชายมาคุยอวดหม่อมฉันก่อนนี่เพคะ บอกว่าสนิทกับท่านจอมเวทย์เองนะเพคะ”

วิวสรัณที่ถูกหยอกล้อก็หันกลับไปเถียงเจ้าชายอินารด์และมองตาเขี้ยว ท่าทางเขินอายยามเขาที่มองด้วยสายตาอ่อนโยน ไม่รู้ทำไมก็ยกถึงคิดว่าท่าทางของเธอเหมือนกับลูกสุนัขตัวเล็ก ๆ

“ก็เจ้าถามซ้ำก่อนว่ายกมีเขางอกบนหัวจริงหรือเปล่าไม่ใช่หรือ?”

“หม่อมฉันก็แค่อยากว่ารู้ข่าวลือมันจริงหรือเปล่านี่เพคะ”

“อย่างนั้นแล้วครึ่งล่างของขาเป็นม้าอย่างนั้นหรือ?”

ในช่วงสงครามมีข่าวลือแพร่ไปมากมายอย่างเช่น ยกเป็นจอมเวทย์ที่มีเขางอกบนหัว เจ้าชายอินารด์เป็นสัตว์ประหลาดที่มี

ท่อนล่างเป็นม้วนไปวิ่งมาในสนามรบ ทั้งคู่มีสผลงานโดดเด่นในสงครามจึงถูกบรรยายรูปลักษณะให้เหมือนตัวละครในเทพนิยาย

ทันทีที่การทะเลาะกันสั้น ๆ จบลง ริวสรันก็กลับมาหน้าแดงเป็นสาวน้อยขี้อายอีกครั้ง

“รบกวนท่านช่วยเขียนชื่อให้หน่อยได้ไหมเจ้าคะ?”

เขียนอายอย่างถึงที่สุด เธอตั้งใจอยากให้ตัวเองดูสวยในสายตาของกียูน

กียูนพยายามกลั้นเสียงหัวเราะที่จะหลุดออกมา และพยายามยิ้มให้ดูอ่อนโยน

“แค่เขียนชื่อเอง รบกวนตรงไหนกันขอรับ?”

ไม่นานกียูนก็ให้ไซเรนเอาเครื่องเขียนของเขา มา และหยิบปากกาขึ้นมาเขียนให้ ริวสรันมองทุกอิริยาบถของกียูนอย่างตั้งใจ กียูนก็ถามเธอเหมือนตอนที่ศิลปินแจกลายเซ็นให้แฟนคลับ

“ให้เขียนลงท้ายว่า ‘มอบให้แต่ท่านหญิงริวสรัน’ ด้วยไหมขอรับ?”

ในตอนนั้นใบหน้าของริวสรันก็เต็มไปด้วยรอยยิ้ม และริวสรันก็พยักหน้ารับอย่างเคลิบเคลิ้ม

“เจ้าคะ..เจ้าคะ..โปรดเขียนตามนั้นเลยเจ้าคะ”

ท่าทางสิงโสดของเธอทำให้ทั้งกียูน ทั้งเจ้าชายอินารด์ และหญิงรับใช้ที่เขียนอยู่รอบข้างต่างพากันยิ้ม

หลังจากที่รับกระดานที่เขียนชื่อของกียูนลงไปจากหญิงรับใช้ กลับมาอยู่ในมือ ริวสรันก็เก็บอาการดีใจเอาไว้ไม่อยู่ เธอชมว่าเขา ลายมือสวยและบอกว่าถ้าเธอเอาชื่อของกียูนไปอวดพี่ชายและน้องชายของเธอต้องตกใจมากแน่

เธอเป็นหญิงสาวที่น่ารักและสดใสไร้เรื่อ เพราะริวสรันส่งยิ้มหวานพร้อมทั้งพูดเจ้อยแจ้วไม่หยุดเหมือนลูกนกทำให้กียูนยิ้มได้ตลอด

“สวยเหมือนตุ๊กตาหรือ?”

คิ้วข้างหนึ่งของเจ้าชายอิคราอิมที่ย้อนถามกระตุกขึ้น

กียูนร่วนวายอยู่เป็นสัปดาห์เพราะเจ้าชายอินารด์และว่าที่คู่หมั้น จะมาเยี่ยมตอนบ่ายวันนี้ การตกแต่งภายในตำหนักเปลี่ยนไปเป็นหรูหราและสดใสมากทีเดียว กียูนเองก็ต้องลำบากในการฝึกมารยาทในช่วงเวลาอันสั้น พระองค์ได้รับรายงานว่ากียูนต้อนรับท่านหญิงริวสรันอย่างดีสมกับที่พยายามอย่างหนัก เจ้าชายอิคราอิม

รอเวลาเมื่อเย็นเพื่อที่จะได้ถามรายละเอียดโดยตรงจากกียูน และนี่คือคำตอบของกียูนผู้ภาคภูมิใจยามเมื่อพระองค์ถามเขาว่าท่านหญิงวิรสรันเป็นอย่างไรบ้าง

‘สวยงาม ๗ เหมือนตุ๊กตาเลยพะยะค่ะ’

ในตอนนั้นคือของเจ้าชายอัคราอิมก็กระตุก กียูนที่นั่งอยู่ตรงข้ามพระองค์เอาแต่ก้มหน้าก้มตาตั้งใจทาแยมราสปีเบอร์รี่อยู่ ไม่ได้รับรู้เลยว่าตัวเองพูดอะไรออกมา และเพราะว่าเขาไม่ทันสังเกตว่าเจ้าชายอัคราอิมที่ย้อนถามเขาโดยเน้นคำว่า ‘สวยงามหรือ’ นั้นมีหนามซ่อนอยู่เขาจึงตอบไปด้วยความจริงใจ

“พะยะค่ะ สวยงาม ๗ เลยพะยะค่ะ ที่บ้านเกิดกระหม่อม... อืม มีตุ๊กตาที่ทำจากกระเบื้องเคลือบ ประณีตสวยงามมากเลยพะยะค่ะ ท่านหญิงวิรสรันดูเหมือนตุ๊กตานั้นเลยพะยะค่ะ ผิวขาว ตาโต ผมหยิก”

ราสปีเบอร์รี่ที่เตรียมไว้ให้วิรสรันก็ถูกปากกียูนเช่นกัน กียูนที่ก้มหน้าก้มตาปาดแยมราสปีเบอร์รี่จึงไม่รู้ว่าเจ้าชายอัคราอิมทำสีหน้าแบบไหนอยู่

คำพูดที่ชมว่าวิเศษสวยงามนั้นทำให้ในใจของเจ้าชายอิคราอิมบิดเร่าด้วยความหึงหวง ก็ยุ่นแพ้วทางคนสวย ๆ แม้ว่าจะพบเจ้าชายอิคราอิมบ่อย ๆ แต่เขาก็บอกว่าพระองค์หน้าตาดี ถึงแม้ว่าก็ยุ่นจะไม่มีทางคิดอะไรเกินเลยกับคู้หมั้นของเจ้าชายอื่นารัด แต่ความระแวงเมื่อเริ่มเกิดขึ้นแล้วมันก็จะเพิ่มมากขึ้น เกิดเป็นความคิดแบบเด็ก ๆ ว่าอยากจะยื่นหน้าไปถามว่ามีใครคนไหนที่จะหน้าตาดีไปกว่าพระองค์อีกกัน

ช่วงเวลาที่เจ้าชายอิคราอิมสามารถแสดงสีหน้าหึงหวงได้นั้นสั้นมาก ตอนที่ก็ยุ่นกัดขนมปังที่ทาแยมแล้วเงยหน้าขึ้นมาก็เห็นแค่ใบหน้าของเจ้าชายอิคราอิมที่ดูแข็งกระด้างกว่าปกติเล็กน้อยเท่านั้น เพราะเป็นเรื่องที่ผ่านไปแล้วถึงจะรู้สึกอารมณ์ไม่ค่อยดีแต่ก็ไม่ถือว่าเป็นเรื่องใหญ่อะไร

“แต่ว่ายังเด็กอยู่เลยพะยะค่ะ”

ก็ยุ่นที่กำลังเคี้ยวขนมปังหงุบหงับก็เอ่ยออกมาตามความรู้สึกของเขา

“อายุสิบหกยังถือว่าเด็กมากเลยใช่ไหมพะยะค่ะ?”

“เด็กหรือ? ปกติก็มักจะแต่งงานตอนอายุเท่านี้ไม่ใช่หรือ?”

“แต่ว่า.....”

ก๊วยนกลืนขนมปังที่เคี้ยวแล้วดั่งเอือกก่อนจะพูดต่อ

“ที่บ้านเกิดของกระหม่อมอายุสิบหกยังถือว่าเป็นเด็กพะยะคะ
ยังไม่บรรลุนิติภาวะเลยพะยะคะ”

ที่โลกนี้บรรลุนิติภาวะตอนอายุสิบหก ถ้าเป็นหญิงสาวจาก
ครอบครัวชนชั้นสูงจะถูกหมั้นหมายตั้งแต่วัยเด็กและจัดพิธีแต่งงาน
พร้อมกับพิธีบรรลุนิติภาวะเลย

ถึงอย่างนั้นหากมองจากมาตรฐานของก๊วยนก็ยังเป็นเด็ก อายุ
สิบหกคือเด็กม.4

“ที่บ้านเกิดของเจ้าบรรลุนิติภาวะตอนอายุเท่าไรหรือ”

“สิบเก้าพะยะคะ”

“ก็ต่างกันไม่กี่ปีเองนี่”

“ตั้งสามปีพะยะคะ”

ก๊วยนยั่วว่าต่างกันตั้งสามปี ความแตกต่างระหว่างอายุสิบหก
กับสิบเก้า นั้นเยอะมาก

ที่โลกนี้ผู้คนเข้าสู่วัยผู้ใหญ่อย่างรวดเร็ว เพราะโครงสร้างทาง
สังคมบังคับให้ต้องเป็นผู้ใหญ่เร็ว แต่ถึงอย่างนั้นแนวคิดที่ฝังหัวเขา

มาตลอดสิบเจ็ดปีก็ไม่ได้เปลี่ยนได้ง่ายนัก ตอนที่ตกลงมาที่โลกนี้เขาพยายามปรับตัวแต่ถึงอย่างนั้นก็เหนื่อยมากทีเดียว

การแต่งงานก็เช่นกัน ราชอาณาจักรชาลบามห์ที่อนุญาตให้ผู้ชายมีภรรยาได้หลายคน กล่าวได้ว่าการมีภรรยาหลายคนเป็นการแสดงอำนาจและความมั่งคั่งของผู้ชาย เนื่องจากการแต่งงานเป็นวิธีการที่พบได้บ่อยที่สุดในการผูกสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวกับครอบครัว ขุนนางใหญ่และตระกูลที่ทรงอิทธิพลย่อมมีภรรยาจำนวนมากเป็นเรื่องธรรมดา ทั้งมีภรรยาหลายคน และมีอนุภรรยาอีกหลายคนด้วย

แน่นอนว่าผู้มีอำนาจที่มีภรรยาหลายสิบคนจนถูกผู้คนนินทาได้นั้นจริง ๆ ก็มีอยู่ไม่มาก แม้แต่ชนชั้นสูงที่ฐานะดีกว่าปกตินิดหน่อยยังมีภรรยาเกินห้าคนได้ยากเลย ถึงผู้ชายจะชอบที่มีภรณานับสิบคนก็จริงแต่ปัญหาที่แท้จริงคือเศรษฐกิจ ถ้ามีภรณามากเท่าไรก็ต้องมีค่าใช้จ่ายที่มากขึ้นเท่านั้น ด้วยเหตุนี้คนธรรมดาทั่วไปจึงมีภรรยาแค่คนเดียว

“ที่บ้านเกิดของกระหม่อมก็ไม่แต่งงานเร็วแบบนี้ด้วยพะยะค่ะ”

ก็ยกขึ้นกำลังดื่มจนมกล่าวอย่างไม่พอใจ เจ้าชายอิคราอิมรู้สึกแปลกใจใหม่ที่วันนี้ก็ยกขึ้นพูดถึงเรื่องบ้านเกิดมากมาย พระองค์เอ่ยถามอย่างแนบเนียนเพื่อกระตุ้นให้เขาเล่าต่อ

“แล้วปกติแต่งงานตอนอายุเท่าไรหรือ?”

“อย่างน้อยก็ต้องมากกว่ายี่สิบปีพะยะค่ะ แต่ปัจจุบันนี้จะแต่งงานช้าลงไปอีกจึงประมาณสามสิบปีพะยะค่ะ

“สามสิบหรือ?”

คราวนี้เป็นเจ้าชายอิคราอิมที่ตกใจ ผู้หญิงแต่งงานตอนอายุสามสิบมันช้าเกินไปมาก ๆ

“แต่งงานช้ามาก ๆ เลย”

“แนวโน้มล่าสุดนี่ถือว่าแต่งงานช้ามากพะยะค่ะ แต่ว่าอายุสิบหกก็เร็วเกินไปพะยะค่ะ”

ก็ยกยังคงแสดงความคิดเห็นของเขาขณะใช้ฟันกัดเนื้อนมควันที่เสียบอยู่บนไม้ เป็นช่วงเวลาของการทานอาหาร แม้ว่าจะพูดคุยเรื่อยเปื่อยแต่เขาก็มีหลักการว่าต้องเคี้ยวอาหารที่กินอย่างละเอียด

เจ้าชายอิคราอิมที่หิบบพุทธาแห่งนี้มากก็ถามในสิ่งที่พระองค์สงสัย

“ว่าแต่แล้วพวกผู้หญิงทำอะไรอยู่หรือถึงไม่ได้แต่งงานจนอายุ สามสิบ? แล้วแต่งงานช้าขนาดนั้นคนรอบข้างไม่ว่าอะไรเลยหรือ?”

“กว่าจะเรียนจบมหาวิทยาลัยก็อายุเกินยี่สิบแล้วพะย่ะค่ะ แล้ว กว่าทำงานเก็บเงินสร้างตัวได้ก็.....อายุเกือบสามสิบแล้วพะย่ะ ค่ะ”

“ผู้หญิงไปเรียนได้ด้วยหรือ?”

“แน่นอนสิพะย่ะค่ะ”

ไม่รู้ทำไมก็ขุนถึงดูขุนเฉียวกับคำพูดที่เหมือนผู้หญิงถูกกดขี่ ที่โลกนี้บทบาทและอำนาจทางสังคมของผู้หญิงอยู่ในระดับที่ต่ำมาก

ผู้หญิงที่นี่แทบไม่มีโอกาสได้รับการศึกษา แถมคนทั่วไปทั้งชาย หญิงมีอัตราคนที่ไม่รู้หนังสือสูงมาก แม้แต่ท่านหญิงจากตระกูลชน ชั้นสูงก็ได้รับการศึกษาแค่ขั้นพื้นฐานจากครูสอนพิเศษเท่านั้น เธอต้องมีบิดาที่เป็นคนให้ความสำคัญกับการศึกษามาก ๆ ผู้หญิง คนนั้นถึงจะมีสิทธิ์ได้เรียนทั้งประวัติศาสตร์ การเมือง และ คณิตศาสตร์ ไม่ใช่เรียนแค่การเขียนอ่านเท่านั้น

โรงเรียนที่สอนในระดับที่สูงขึ้นไปจะรับเฉพาะผู้ชายเท่านั้น และเป็นโรงเรียนเอกชนที่ราคาแพง

กียูนอยากจะทำระบบการศึกษาของประเทศเกาหลีใต้ ถึงเขาจะใช้ชีวิตมัธยมปลายมาแบบเรียนอย่างหนักจนหน้ามืดตาตาย การสอบเข้าเรียนต่อก็เรียกได้ว่ายากนรกแตกแต่เทียบกับที่นี่แล้วคนละชั้นกันเลย ที่นี่ผู้คนมากมายเขียนชื่อตัวเองไม่เป็นเลยด้วยซ้ำเพราะปัญหาเรื่องเงินและสถานะทางสังคม

“ที่บ้านเกิดของกระหม่อมไม่ว่าใครก็สามารถไปโรงเรียนได้พะยะค่ะ โรงเรียนประถมอยู่ในความดูแลของรัฐบาลจึงไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียนพะยะค่ะ อัตราของคนที่ไม่รู้หนังสือจึงต่ำมาก ๆ และถ้ามีความสามารถไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิงก็มีสิทธิ์ที่จะรับการศึกษาในระดับที่สูงพะยะค่ะ”

กียูนกล่าวอย่างภาคภูมิใจ แม้ว่าค่าเล่าเรียนในมหาวิทยาลัยจะแพงแต่ถึงอย่างนั้นมาตรฐานการศึกษาในเกาหลีใต้อีกถือว่าสูงอยู่ดี แต่บ้านเกิดของกียูนที่เจ้าชายอัคราอิมจินตนาการขึ้นมานั้นก็เป็นที่ที่แปลกอยู่ดี งบประมาณคงไม่เหลือหากรัฐบาลจะจัดการให้คนทั้งอาณาจักรได้เข้าเรียน

“แล้วจัดการกับค่าใช้จ่ายอย่างไรหรือ?”

“กระหม่อมก็ไม่วรรายละเอียด แต่มีการเรียกเก็บภาษีการศึกษา
พะยะค่ะ”

“อย่างนั้นหรือ?”

ก็ขุนไม่วรรู้ว่าเจ้าชายอัคราอิมที่ดูกระตือรือร้นนั้นกำลังคิดอะไร
อยู่ ถึงอย่างนั้นปฏิกริยาของพระองค์ก็ดูน่าสนุก ไม่ใช่แค่ปัญหาเรื่อง
การศึกษาเท่านั้น ถ้าเขาอธิบายเรื่องระบอบประชาธิปไตยพระองค์
จะเข้าใจไหมนะ? ถ้าบอกว่าผู้นำประเทศเป็นคนที่มาจากการ
เลือกตั้งของประชาชนไม่ใช่กษัตริย์ล่ะ? ถ้าบอกว่าไม่มีการแบ่งแยก
สถานะทางสังคมและทุกคนเท่าเทียมกันทางกฎหมายล่ะ?

ที่ก็ขุนเข้าใจเรื่องระบบชนชั้นและทาสได้ก็เพราะเรียนในวิชา
ประวัติศาสตร์ แน่แน่นอนว่าสิ่งที่รู้แตกต่างจากประสบการณ์จริงอย่าง
สิ้นเชิง เขาต้องอดทนกับการถูกปฏิบัติในฐานะทาสไม่ใช่คน
ด้วยเหตุผลเดียวกันนี้มีความเป็นไปได้สูงที่เจ้าชายอัคราอิมจะไม่
เข้าใจสิ่งที่เขาอธิบาย เหมือนอย่างตอนที่เขาเล่าเรื่องหิมะให้
พระองค์ฟัง

โล่งอกที่เจ้าชายอัคราอิมไม่ถามอะไรต่อ แต่เปลี่ยนไปถามเรื่อง
อื่นแทน

“แล้วการแต่งงานของบ้านเกิดเจ้าล่ะ? ต่างกับที่นี่ไหม?”

“ไม่พะยะค่ะ คล้ายกันพะยะค่ะ”

“อย่างไรหรือ?”

“เอ๋อ.. ทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิงต้องได้รับอนุญาตจากพ่อแม่ของทั้งคู่ก่อนและได้รับคำอวยพรจากผู้คนในวันแต่งงานเหมือนกัน พะยะค่ะ และมีการหมั้นหมายกันก่อนเหมือนกันพะยะค่ะ”

“ก็เหมือนกันเลยนี่”

“พะยะค่ะ ต่างกันตรงรายละเอียดนิดหน่อยพะยะค่ะ เอ๋อ.. ถึงอย่างไรก็ไม่แต่งงานตอนอายุสิบหกหรือก่อนพะยะค่ะ”

ก็ยูนแน่นย้ำอีกครั้งว่าอายุสิบหกยังเป็นเด็กอยู่แต่ป่วยการที่จะพูดว่านั่นไม่ใช่อายุที่เหมาะสมแก่การแต่งงาน

คุณย่าของก็ยูนท่านเกิดในช่วงปลายของยุคที่ถูกปกครองโดยญี่ปุ่น คุณย่าแต่งงานตอนอายุสิบเจ็ด ชีวิตครอบครัวของคนธรรมดา นั้นยากลำบากมากและไม่ได้ไปโรงเรียน ตอนนั้นคุณย่าจึงอ่านหนังสือไม่ออก สิ่งนี้ถูกเรียกว่า ‘ฮัน’² แล้วคุณย่าที่มีความเจ็บปวดที่

---

² ฮัน (患) เป็นคำที่หมายถึงความเจ็บแค้นที่เกิดขึ้นในใจของคนเกาหลีที่ถูกบังคับกดขี่โดยญี่ปุ่นในช่วงที่ถูกญี่ปุ่นยึดครอง อีกทั้งในโรงเรียนต่าง ๆ จะไม่อนุญาตให้เรียนเป็นภาษาเกาหลี จะต้องเรียนโดยใช้ภาษาญี่ปุ่นเท่านั้น

ถูกกีดกันทางการศึกษาก็ได้ไปโรงเรียนที่สอนตัวอักษรเกาหลีในตอน
ที่อายุมากแล้ว

ทั้งวัยที่เหมาะสมกับการแต่งงาน ทั้งระดับการศึกษาที่
เหมาะสมก็ย่อมขึ้นอยู่กับท้องที่และยุคสมัยด้วย ยึดตาม
ประสบการณ์ในอดีตก็ยังไม่สามารถตัดสินจากแค่มาตรฐานของ
ตนเองได้

เจ้าชายอิคราอิมเองก็ไม่ได้ถามอะไรเพิ่มเติม เห็นแววตาของ
กียุนเหมือนกำลังจมอยู่กับความคิด พอเอาราสบีเบอร์รี่เข้าปากแล้ว
ก็มองมาที่พระองค์ เจ้าชายอิคราอิมที่รู้ว่าถูกมองก็ยกยิ้ม

“ทำไมหรือ?”

อดถามไม่ได้ว่าคิดอะไรอยู่ถึงได้เป็นแบบนี้ กียุนเอ่ยถาม
คำถามที่คิดเอาไว้โดยไม่ลังเลเลย

“จะให้อะไรเป็นของขวัญวันหมั้นดีพะย่ะค่ะ?”

กียุนไม่คุ้นเคยกับขนบธรรมเนียมของที่นี่จึงมักจะกังวลทุกครั้ง
ที่ต้องหาของขวัญในโอกาสต่าง ๆ ยิ่งเป็นของขวัญที่จะให้คนที่
เป็นชนชั้นสูงก็ยิ่งมีกฎระเบียบมากมาย เขาต้องเลือกของขวัญที่มี
ความหมายที่เป็นมงคลเหมาะสมกับโอกาสของแต่ละงาน และ